గమనం మధురం

- అంజన కొడాలి

(గత సంచిక తరువాయి)

పదిహేను సంవత్సరాల తరవాత...

రాజి

వేంకటేశ్వరస్వామికి అభిషేకం జరుగుతుంటే భక్తిగా చేతులు జోడించి మైమరచి చూస్తుంది రాజి. నెలలో మొదటి శనివారం రోజు ప్రత్యేక అభిషేకం, అలంకరణ చేస్తారు.

ఎంతో ప్రశాంతంగా ఉంటుంది రాజికి గుడిలో ఉన్నంతసేపు. మన సంస్కృతిలో ఉన్నదో, వేదమంత్ర ఘోషలో ఉన్నదో, ఆ గుడి పవిత్రతలో ఉన్నదోకానీ ఆ దేవదేవుని చూస్తుంటే, ప్రతి చిన్న కష్టం చెప్పుకుంటాం, ప్రతి ఆనందాన్ని పంచుకుంటాం. ఇక్కడికి వస్తే ఇంత విశాల ప్రపంచంలో నేను ఒంటరి కాదు అన్న భరోసా.

పెళ్ళి అయ్యి పదహారు సంవత్సరాలు అయ్యింది. అయినా మానసికంగా ఒంటరే. పెళ్ళితో తన జీవితంలోకి భర్తతో పాటు ఇద్దరు పిల్లలు వచ్చారు. ఎనిమిదేళ్ళ శ్వేత, నాలుగేళ్ళ సాత్విక్.

వేణుది ఒక విచిత్రమైన మనఃస్తత్వం. ఇండియన్ గ్రోసరీ స్టోర్ ఉండటంతో అతనికి పరిచయాలు ఎక్కువే. వ్యాపారరీత్యా అందరితో బాగా కలిసిపోతాడు, అడిగినా అడగకున్నా చనువుగా అందరికి సహాయం చేస్తాడు. దానితో అతని వ్యాపారం బాగా సాగుతుంది.

కానీ ఇంట్లో రాజితో చాలా ముభావంగా, స్ట్రిక్ట్‌గా ఉంటాడు. తను చెప్పిందే చెయ్యాలి, తన కనుసన్నలలో ఉండాలని కాపురానికి వచ్చిన కొత్తల్లోనే చాలా స్పష్టంగా చెప్పాడు. పెళ్ళి అయ్యి ఇన్నేళ్ళయినా రాజికి అతనంటే చాలా బెరుకు.

రెండో పెళ్ళివాడు, తనకంటే పదేళ్ళు పెద్దవాడు అని మొదట్లో ఇష్టపడకపోయినా, వీసా కోసం ఎదురుచూస్తూ ఇండియాలో ఉన్న కాలంలో చాలా ఆలోచించుకుంది. ఇది నా సంసారం, నా భావి జీవితం - దీన్ని ఆనందంగా మలచుకోవాలన్న కృత నిశ్చయంతో స్వచ్ఛంగా అమెరికాలో తిరిగి కాలు పెట్టింది.

అత్తగారు భవాని ఇద్దరు కొడుకుల మధ్య రాకపోకలు సాగిస్తూ ఉండేది. చిన్న పిల్లలంటే చాలా ఇష్టం రాజికి. అందుకే ఆ పిల్లలకు తల్లిప్రేమను పంచాలని చాలా తాపత్రయపడింది. అమెరికా వచ్చేసరికి దాదాపు పదేళ్ళ పిల్ల శ్వేత

ఎందుకో మాలిమి కాలేదు. స్టెప్ మదర్ అన్న అభిప్రాయమో, తెలిసీ తెలియని వయస్సులో ఎవరి మాటల ప్రభావమో కానీ ఎంత ప్రయత్నించినా 'అమ్మ' అని పిలిచేది కాదు. ఎలా పిలవాలని వాళ్ళ నానమ్మను అడిగి 'పిన్ని' అని పిలవటం మొదలెట్టింది. ఎందుకో ఆ పిలుపు గుచ్చుకున్నట్లుండేది రాజికి. అత్తగారి ద్వారా చెప్పిద్దామని ప్రయత్నించింది కానీ ఆవిడ పెద్దగా పట్టించుకోలేదు.

"పేరులో ఏముంది? పిల్లలను బాగా చూసుకునేవాళ్ళు రావాలని కోరుకున్నాను. నాకా వయస్సు మీద పడుతుంది, ఈ పిల్లలు పనులు చెయ్యటం, ఆ పరుగులు తియ్యటం నావల్ల కాదు. నువ్వు ప్రేమగా చూసుకుంటే వాళ్ళూ బాగుంటార్లే" అంది ఆవిడ.

వేణు దగ్గర విపరీతమైన మొహమాటం, ఓ రకంగా భయంకూడా. బెడ్‌రూం దాటి బైటకు వస్తే ఆ మాట్లాడే ఒకటీ అరా మాటలు కూడా ఆగిపోతాయి. చాలా గంభీరంగా ఉంటాడు. తన ఇష్టాలు, అయిష్టాలు ఖచ్చితంగా చెప్పేశాడు. మళ్ళీ చెప్పించుకునే అవకాశం రాకుండా అన్నీ అమర్చటం నేర్చుకుంది రాజి.

పోనీ బెడ్‌రూంలో మాట్లాడదామా అంటే "అలసిపోయి వచ్చా నన్ను విసిగించకు. ఏదైనా ఉంటే అమ్మతో మాట్లాడు. ఆవిడ చెప్పినట్లు విను" అని మొరటుగా దగ్గరకు లాక్కునేవాడు.

మాట్లాడటానికి వచ్చే అలసట, శారీరక పొందుకోసం ఎందుకు రాదో ఎప్పటికీ అర్థంకాదు రాజికి. పెళ్ళి అయ్యి ఇన్నేళ్ళయినా, ప్రతిరోజూ బెడ్‌రూంలో నరకమే రాజికి. చాలా మొరటుగా ప్రవర్తిస్తాడు. పంటి బిగువున బాధ నొక్కిపెట్టేది. పార్టీల్లో తాగి వచ్చిన రోజు ఇక చెప్పనవసరంలేదు.

"ఏమీ తెలియని మొద్దువు. నా కోర్కెలు తీర్చటం కూడా తెలియదు, దేనికి పనికి వస్తావు తింటానికి తప్పితే.." అని ఇంకా హింసపెట్టేవాడు. తనలోనే ఏదైనా లోపం ఉందేమో అని ఓ రోజు ఇంట్లో ఉన్న కంప్యూటర్లో ఎవ్వరికీ తెలియకుండా రకరకాల సమాచారం వెతికింది. అప్పుడు అర్థం అయ్యింది భర్తలో లోపం ఏంటో. తనలో లోపాన్ని కప్పిపుచ్చుకోటానికి ఓ శాడిస్టులా మారాడు పడకగదిలో. స్త్రీ మనస్సును ప్రేరేపించకుండా, కేవలం తన కోర్కె తీర్చుకోవాలనుకునే మూర్ఖుడు. భార్యా, భర్తలు మంచి ప్రేమికులుగా ఎలా ఉండాలో, పురుషుడు స్త్రీని పడకగదిలో ఎంత గౌరవించాలో ఎంత ఉత్తేజపరచాలో నేర్పిన కామసూత్రని కేవలం బూతు పుస్తకంగా చూడటం మన దౌర్భాగ్యం కాబోలు.

భర్త ప్రవర్తనతో రాత్రి అయ్యేసరికి అతని రాక్షసత్వాన్ని తట్టుకోలేక మౌనంగా కన్నీరు కార్చేది. రాజిలో సహజంగా ఉన్న సర్దుకుపోయే మనఃస్థత్వం ఇంకా పెరిగిపోయింది. మనస్సులోనే కుంచించుకుపోతూ ఆ ఇంటికి ఒక పనిమనిషి, వంటమనిషి, ఆయాగా మారిపోయింది.

ఇంత నైరాశ్యంలో ఒకే ఒక్క ఆశాకిరణం సాత్విక్, తొందరగా మాలిమి అయ్యాడు రాజికి. పట్టుబట్టి సాత్విక్‌తో మాత్రం 'అమ్మ' అని పిలిపించుకోగలిగింది. రాజిలోని ప్రేమకు కేవలం సాత్విక్ ప్రతిస్పందించాడు.

మాతృత్వం పరిపూర్ణంగా అనుభవించాలన్న కోరిక బలీయంగా ఉండేది. తాను కూడా ఒక పాపో, బాబుకో జన్మ ఇవ్వాలని విపరీతంగా మొక్కలు మొక్కేది.

నాలుగేళ్ళు అయినా ప్రెగ్నెంటు అవ్వట్లేదని ఓసారి నెమ్మదిగా వేణు దగ్గర చెప్పింది 'గైనకాలజిస్టు దగ్గరకు వెళతాను. ఏమన్నా టెస్టులు చేస్తారేమో? ఎందుకో కన్సీవ్ కావటంలేదు నేను."

"ఇద్దరు పిల్లలున్నారు, ఇంకా పిల్లలెందుకు? ఓహో నీ పిల్లలు కావాలనా?" వ్యంగ్యంగా అడిగాడు.

"ఛఛ! పొరపాటున కూడా పిల్లల్ని వేరేగా చూశానా. ఆ ఆలోచన కూడా నా మనస్సులోకి రాదు" కంగారుగా సంజాయిషీ ఇచ్చింది.

"ఇంకెప్పుడూ ఇలా ఆలోచించకు అయితే. అయినా నాకు వేసక్టమీ అయిపోయింది ఎప్పుడో" అంటూ అవతలికి తిరిగి పడుకున్నాడు.

స్తబ్దుగా అయిపోయింది రాజి మనస్సు. ఒకే ఒక్క కోరిక తాను కూడా మాతృత్వంలోని మాధుర్యాన్ని అనుభవించాలని. అదికూడా దక్కదా? ఇంత చెయ్యాలా వేణు. పెళ్ళికి ముందే ఈ విషయం ఎందుకు చెప్పలేదు? ప్రతి ఆడపిల్లలాగానే తనకూ కోరికలు ఉంటాయి కదా? ఇన్నేళ్ళగా అత్తగారు కూడా ఒక్కమాట ఎందుకు అనలేదు. మోసపోయిన భావన.

తేరుకోటానికి చాలా సమయం పట్టింది. నెమ్మదిగా మనస్సుకు నచ్చచెప్పుకోవటం మొదలెట్టింది. ఇద్దరు పిల్లలున్నారు చాలు అనుకుంది. ఎవరన్నా తెలిసిన వాళ్ళో లేక పిన్ని వాణి అడిగినా 'నాకు ఇద్దరు పిల్లలున్నారు ఇంకా ఎందుకు" అని మనఃస్ఫూర్తిగా చెప్పటం మొదలెట్టింది.

హారతి గంటల మ్రోతకు గతంలోనుండి బైటకొచ్చింది రాజి. కళ్ళల్లో చిప్పిల్లిన నీటిని తుడుచుకుంటూ, భక్తిగా కళ్ళు మూసుకుంది.

"భగవాన్! నా చిన్న జీవితంలో ఏ అల్లకల్లోలాలూ సృష్టించకు. వీలైతే కాస్త ప్రశాంతత, కాస్త సంతోషాన్ని ప్రసాదించు" మౌనంగా ప్రార్థించింది.

వేంకటేశ్వర స్వామి దేవాలయంలో పై అంతస్థులో అందరి దేవతా మూర్తులకు చిన్న చిన్న స్థానాలు ఉన్నాయి. వేంకటేశ్వరునిది మాత్రం చాలా పెద్ద విగ్రహం. క్రింద అంతస్థులో భోజనశాల, ఒక స్టోర్ ఉన్నాయి. పూజ అయ్యాక క్రింద క్యాంటిన్‌లో కూపన్లు అమ్మే చోటుకు వెళ్ళి కూర్చుంది రాజి.

జనం రద్దీ పెరిగింది. సుశీల ఒక్కతే సతమతమవుతుంది. ప్రతి శనివారం ప్రొద్దున్నే ఇంట్లో వంట, పని పూర్తి చేసుకుని ఇలా గుడికి వస్తుంది. మధ్యాహ్నం రెండుదాకా సేవ చేసి ఇంటికి వెళుతుంది. ఏ పనిలో సాయం కావాలంటే దాంట్లో సాయం చేస్తుంది. క్యాంటీన్లో, పూలు కట్టేచోట, క్లీనింగ్, ఏ పనైనా సరే.

ఇవాళ్ళ ప్రత్యేక అభిషేకం కాబట్టి రద్దీ బాగా ఎక్కువగానే ఉంది. వేరే ఇంకొకరు క్యాంటీన్‌లో సాయం చెయ్యటానికి రావటంతో సుశీలతో కలసి పులిహోర పెరుగన్నం తెచ్చుకుని ఇద్దరూ ఒక టేబుల్ దగ్గర కూర్చున్నారు.

సుశీల చాలా కలుపుగోలుగా ఉంటుంది. రాజి కంటే కొంచెం వయస్సులో పెద్దది. యాభై ఏళ్ళు దాటి ఉంటాయి. ఒక ఇన్సూరెన్సు కంపెనీలో పని చేస్తుంది. బాగా భక్తి ఎక్కువ. తనకు రాని స్తోత్రం లేదంటే అతిశయోక్తి కాదేమో? అన్ని ప్రత్యేక పూజల్లోనూ పాల్గొంటుంది.

వీళ్ళ పరిచయం గమ్మత్తుగా జరిగింది. ఆరేడేళ్ళ క్రితం బ్రహ్మోత్సవాల ముగింపురోజు చక్రస్నానంలో పాల్గొనాలని ప్రొద్దున్నే వచ్చింది రాజి. చకచకా అన్నీ అమరుస్తూ తిరుగుతున్న సుశీలను గమనించింది. మొహమాటంగా ఓ పక్కగా నిల్చున్న రాజిని సుశీల గమనించి దగ్గరకు వచ్చి పలుకరించింది.

"ఇదేనా మొదటిసారి రావటం. ఇలా ముందుకు రండి, లేకుంటే సరిగ్గా కనిపించదు" అంటూ.

పూజ అయ్యాక, పూలు కట్టటంలో సాయం చెయ్యాలనుకునే వాళ్ళను పక్కకు రమ్మంటే రాజి కూడా వెళ్ళింది. అక్కడ గడిపిన రెండు గంటల్లో సుశీలతో పరిచయం ఇంకొంచెం పెరిగింది. సుశీల చనువుగా నెంబరు అడిగి తీసుకుంది.

అలా పెరిగిన పరిచయపు ప్రేరణతో నాలుగేళ్ళనుండి ఇలా శనివారాలు గుడిలో సేవకు రావటం మొదలెట్టింది.

"ఏంటి కబుర్లు? పిల్లలు ఎలా ఉన్నారు?" పొంగలి తింటూ అడిగింది సుశీల.

"బాగానే ఉన్నారు. ఎవరి బిజీలో వాళ్ళున్నారు. శ్వేత ఎక్కడో కాలిఫోర్నియాలో ఉద్యోగం చేస్తుందిగా, ఎం.బి.ఏ కూడా చేస్తుంది ఇప్పుడు. ఆఫీసు వాళ్ళే స్పాన్సర్ చేస్తున్నారంట. తెలుసుగా తన సంగతి ఫోన్ చేస్తే రెండు ముక్కలు మాట్లాడుతుంది. ఏంటో ఎంత ప్రయత్నం చేసినా ఒక లిమిట్‌లో ఉంటుంది. సాత్విక్ బాగానే ఉన్నాడు. రెండవ సంవత్సరం కదా కాలేజీలో బాగానే సెటిల్ అయ్యాడు. వారానికోసారి ఫోన్ చేస్తాడు."

"ఆదివారం ప్రొద్దున్నే యోగాకి వెళతాను నేను. తెలుసుగా నువ్వుకూడా రావొచ్చుకదా. ఎప్పటినుండో అడుగుతున్నాను."

"వారానికి ఒక్కసారి ఇలా రావటానికి ఓ నాలుగుసార్లు గుర్తుచేస్తాను. అయినా ఏదో ఒక వంక పెడతారు నన్ను వెళ్ళనివ్వకుండా ఉండటానికి. మళ్ళీ దేవుడంటే నమ్మకంలేక కాదు. తను చెప్పకుండా నా అంతట నేను ఏదీ చెయ్యకూడదు. తనంతే ఇక మారరు."

మానసిక అలసట అంతా రాజి కళ్ళల్లో ప్రతిఫలించింది. నలభై ఐదేళ్ళకే ఇంకో ఐదేళ్ళు పైబడ్డట్లు ఉంటుంది రాజి. నెరిసిన జుట్టు కళ్ళల్లో నైరాశ్యం, కళ్ళక్రింద నల్లటి వలయాలు.

"మరీ అంత మొత్తగా ఉండకూడదు రాజి. మంచితనానికి అసమర్థత చేతకాని తనం అది అర్థం తీసుకునే వాళ్ళు చాలామంది. వారి దగ్గర తలదించకూడదు. ఎంతసేపు ఇల్లు, వంట, షాపు చూసుకోవటం అందరి అవసరాలు తీర్చటం, ఇక ఇంతేనా జీవితం, నీకు ఏది సంతోషాన్ని ఇస్తుందో అది ధైర్యంగా చెయ్యి."

ఆడపిల్లల జీవితంలో భర్త అనేవాడు రావటంతో జీవితం మారిపోతుంది. సగటు ఆడపిల్లలు మానసికంగా చాలా ఆధారపడతారు ఆ బంధం మీద. భర్త నిరాదరణ చేస్తే తట్టుకోలేక లోలోపల కుమిలిపోతారు. కొంతమంది గడ్డరితనంతో పట్టించుకోకుండా బ్రతికేస్తారు. రాజి అలాంటిది కాకపోవటంతో మనస్సులోనే బాధపడుతూ ఉంటుంది.

ఒంటరిగా ఉన్నప్పుడు అనిత, ప్రియ గుర్తుకు వచ్చేవారు. వాళ్ళతో స్నేహం కేవలం ఒక సంవత్సరమే అయినా ఎందుకో బాగా హత్తుకుపోయిన బంధం. ఈ పెళ్ళి వీసా గొడవల్లో వాళ్ళతో ఉన్న బంధం తెగిపోయింది. అమెరికా తిరిగి వచ్చి కొంచెం స్థిమితపడ్డాక ఫోన్ చేసింది ఓసారి అనితకు. ఫోన్ తియ్యలేదు. అనిత వాళ్ళ అక్కకు కూడా చేసింది. ఆ ఫోను పనిచెయ్యట్లేదు, నెంబరు డిస్‌కనెక్టెడ్ అన్న మెసేజ్ వచ్చింది. ఎక్కడున్నారో అందరూ అని గుర్తు వచ్చినప్పుడల్లా అనుకుంటూ ఉంటుంది.

రాజి పార్టీలకు కూడా పెద్దగా వెళ్ళేది కాదు. వేణు రమ్మని చెపితేనే అతనితో వెళుతుంది. అన్నీ మొహమాటపు పరిచయాలే కానీ ఎవ్వరితోనూ సన్నిహితమైన స్నేహం కుదర్లేదు సుశీల పరిచయం అయ్యేదాక.

పైగా రాజి వంటలు బాగా చేస్తుందని, ఇంట్లోనే కేటరింగ్‌లాగా మొదలు పెట్టించాడు. స్పెషల్ ఆర్డర్లు, ఆంధ్రా స్పెషల్ స్వీట్లు, పిండివంటలు, చేసి పార్టీలకు కేటరింగ్ చేసేవాళ్ళు. అరిసెలు, లడ్డూలులాంటివి ఒక్కతే చెయ్యటం కష్టం కాబట్టి ఆర్డర్లు కూడా ఎక్కువ రావటంతో, ఒకరిని సాయానికి పెట్టుకుంది. ఆర్డర్లు లేని రోజుల్లో వెళ్ళి షాపులో కూర్చుంటుంది.

పెళ్ళి అయిన పదేళ్ళకు తల్లి చనిపోతే ఇండియా వెళ్ళింది అంతే. అక్కల ఇంట్లో శుభకార్యాలకు కూడా వెళ్ళలేదు. అక్క కొడుకు పెళ్ళికి వెళతానంటే ఓసారి, వేణు విసుక్కున్నాడు. ఇంట్లో ఇబ్బంది ఎలా వీలవుతుంది అని. మళ్ళీ ఎప్పుడూ అడగలేదు. అప్పుడప్పుడు ఫోన్‌లో మాట్లాడుతుంది. వేణు రెండేళ్ళకు ఓసారి ఇండియా వెళతాడు. అత్తగారు చీరల లిస్టు

ఇచ్చేవారు. ఆవిడకు రాజికి తీసుకొచ్చేవాడు వేణు లిస్టు ప్రకారం. ఆయన ఏది తెస్తే అవే కట్టుకుంది. ఎప్పుడూ షోషనుగా కట్టి ఎరగదు. అందుకే పార్టీలకు తీసుకు వెళ్ళకపోయినా ఏమీ బాధపడదు.

సాత్విక్‌కు కాస్త చదువులో సహాయం చేసేది. అది కూడా ఆరవ తరగతి దాక. ఆ తరవాత తనంతటి తానే హోం వర్కు చేసుకోవటం మొదలుపెట్టాడు. వాళ్ళకు టైంకు వండిపెట్టటం, స్కూలుకు దింపటం, వేరే క్లాసులు ఉంటే వాటికి తీసుకెళ్ళి తీసుకురావటం. బిజీ బిజీగా ఉండేది రాజి. రెండేళ్ళ క్రితం అత్తగారు కూడా చనిపోయారు.

ఏంటి ఇవాళ అంతగా ఆలోచనల్లో మునిగిపోతున్నావు? ఏమన్నా గొడవా?" సుశీల ప్రశ్నతో ఆలోచనలనుండి బైటపడింది రాజి.

"అబ్బే అలా ఏమీ లేదు. ఏవో పాత జ్ఞాపకలు."

"క్రిస్టమస్‌కు పిల్లలు వస్తున్నారా? మా సంగీత వాళ్ళు ఏదో క్రూజ్‌కు వెళుతున్నారంట. రానంది" అడిగింది సుశీల.

సుశీలకు ఒక్కతే కూతురు సంగీత. డాక్టరు న్యూయార్కులో పెళ్ళి అయి రెండేళ్ళయింది.

"సాత్విక్‌కి నెలరోజులు సెలవలున్నాయి కదా, వస్తున్నాడు. శ్వేత కూడా వారం రోజులకు వస్తాను అని చెప్పింది. వచ్చినా ఎక్కువ ఇంట్లో ఉండదు. ఫ్రెండ్స్‌ని కలవటానికి వెళుతుంది."

"ఎలా ఉందంట జాబ్. కాలిఫోర్నియా నచ్చిందా?"

"చేరిన సంవత్సరానికే ప్రమోషన్ వచ్చింది. పెళ్ళి మాట మాత్రం ఎత్తటంలేదు. ఇదిగో ఎం.బి.ఏ కూడా మొదలు పెట్టిందిగా, వాళ్ళ నాన్న అడిగితే ఎం.బి.ఏ అయ్యేదాకా నతింగ్ అని ఖరాఖండిగా చెప్పింది" మంచినీళ్ళు తాగుతూ చెప్పింది.

"ఈ కాలం పిల్లలకు మనం చెప్పేదేమిటి. చక్కగా చదువుకుంటున్నారు, మంచి ఉద్యోగాలు చేసుకుంటున్నారు. వాళ్ళకు నచ్చిన వాళ్ళను వాళ్ళే వెతుక్కుంటారు. మా సంగీత చూడు. రెసిడెన్సీ చేస్తున్నప్పుడు చెప్పింది ఒక అమెరికన్‌ని ప్రేమించానని. ఆ అబ్బాయిని కలిసాం, నచ్చాడు. నా కూతురు సరైన వ్యక్తిని ఎంచుకున్నదని సంతోషించి పెళ్ళి చేసాం. జాన్ మాలో ఎంత బాగా కలసిపోతాడో నీకు తెలుసుకదా, కొడుకు లేని లోటు తీరుస్తున్నాడు. మన వంటలన్నీ తింటాడు, మనతో గుడికి వస్తాడు. ఎంత హ్యాపీగా ఉందో చూడు."

"మీకు చెప్పాగా నా స్నేహితురాలు అనిత గురించి, అప్పట్లో స్టీవ్ అనే అమెరికన్ అంటే చాలా ఇష్టపడేది. ఎక్కడుందో తను. స్టీవ్‌తో పెళ్ళి అయిందో లేదో. ఈ మధ్య చాలా గుర్తుకు వస్తుంది."

"మరీ పిచ్చితనం రాజి నీకు. ఇంటర్నెట్‌లో వెతుకు, అనిత తప్పకుండా దొరుకుతుంది."

ఏదో అనబోతున్న రాజి, ఫోన్ మోగటంతో మాటలాపేసి ఫోన్ తీసింది. వేణు నుండి.

"ఆ చెప్పండి. ఇప్పుడే బయలుదేరబోతున్నా" బ్యాగ్ చేతిలోకి తీసుకుంటూ అన్నది రాజి.

"ఎక్కడికి వెళితే అక్కడే కూర్చుండిపోతావా? రాత్రి పార్టీ వాళ్ళు ఫోన్ చేశారు, ఇంటికి వచ్చి స్వీట్స్ తీసుకు వెళతామని" వేణు గొంతులోని విసుగుకు, కోపానికి చివుక్కుమంది రాజికి.

"ఇంకో అరగంటలో ఇంట్లో ఉంటాను" తినేసిన పులిహోర, పెరుగన్నం గిన్నెలు డస్ట్‌బిన్‌లో పడేసి, సుశీలకు చెయ్యి ఊపి, గబగబా కారు దగ్గరకు వెళ్ళింది రాజి.

దాదాపు పరిగెత్తుతున్నట్లు వెళుతున్న రాజిని చూసి నిట్టూర్చింది సుశీల.

Post your comments

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)